

*Слобода није подметање идеолошки закржљале форме, слобода није подметање идеолошки било какве форме...*



Ту и тамо огласи се понеки текстописац, неко ко има и више права на то од мене, и каже како неће више да пише на овом или оном месту, како му је доста. Одустају од писања и они који живе од тога, одустају они који то раде јер верују да су својим писањима утицали на ствари.

Лично, не могу да замислим људе којима одговара ово време. Не могу да их замислим ни на једној од завађених страна, па чак ни када падне лажни идеолошки зид од папира и кад знамо да није идеологија него новац то што прави странке – ја опет не могу да замислим како изгледа особа којој ово погодује, чиме се бави и где станује, шта чита, коју музику воли да слуша.

Не могу ништа да хвалим. Не могу ни за кога да агитујем, не могу да будем конструктивна и да се правим да верујем да оно што раде наши политичари има некаквог смисла и да поправља нешто. А и текстописци такође, чак не поправе ни расположење читаоца, па ни на тих неколико минута колико треба да би се прочитао један овакав текст. Никога не усређује. Никога не чини бољим.

Не могу ни за кога да агитујем, не могу да будем конструктивна и да се правим да верујем да оно што раде наши политичари има некаквог смисла и да поправља нешто.

Могу да пишем за плату, што и радим, и да чекам да прођу ови дани. Или да будем поштена и кажем „људи, ја сам овде само јер не знам ништа друго да радим“ (а ђаво ће га знати знам ли и ово с писањем) или да цензуришем своје мисли (а верујте ми на реч, ово је ништа спрам онога што мислим о себи и другима и свима нама који трпимо све ово, и о вама који читате и нама који пишемо) и пискарам нешто тражећи погледом излазна врата. Бојим се да их нема.

## О курвању и преживљавању

Пише: Ана Радмиловић  
среда, 02 март 2011 19:01

---

Ја живим, све више, од промовисања књиге коју сам приредила пре годину и по дана и која се зове *Залажем се за лаж*, а да сам мислила што мислим сад, не бих се усудила да дам књизи тако циничан назив који не призива добро, ма како мени у једном тренутку све то деловало духовито. Можда су, за кратко, време излазна врата та „тезгарења“. У ствари, без наводника – то јесу тезгарења, а ја највише волим када тезгарим по кафанама, јер то онда јесте то што јесте, и била ми је најзабавнија публика из Куле, где су уз пиво неки јели и кокице – свака част, тако се долази на промоцију књиге и нисам нимало иронична – треба људе забавити, ако већ ништа паметно не можемо да урадимо за њих. Могу тако још једну, две, пет књига, могу и десет књига годишње, могу да их третирам као народњаци албуме, и то је у реду, то би чак било и најпоштеније (јер не служе оне да бих ја била писац, него ви онда добијете аванс, па онда нешто закажете унапред, наплаћујете хонораре за изигравање мечке по кафанама, културним центрима, књижарама и галеријама, и зато људи пишу пуно књига, а не јер су скрибомани) и највише што могу да планирам јесте да наредних неколико месеци нећу бити гладна. Могу, дакле, да ту операцију понављам на свака два три месеца. Могу.

Могу да, као текстописац или као женско, прихватим ту и тамо непристојне понуде и користим еуфемизме за курвање на свим нивоима, да подмећем себи и лажем да уживам или да мислим баш тако како говорим и пишем. Могу.

Могу да, као текстописац или као женско, прихватим ту и тамо непристојне понуде и користим еуфемизме за курвање на свим нивоима, да подмећем себи и лажем да уживам или да мислим баш тако како говорим и пишем. Могу. Могу да наговорим мајку да прода стан на Дорћолу и одем с њом на село и да тамо садимо парадајз. Можемо, али ђавола. Ја не знам ништа о сађењу парадајза, припадам генерацији будала из Београда које никада нису училе ништа, осим што су ти и тамо читале неке књиге и мислиле да су најпаметније на свету. Мој кратки курс сналажења и преживљавања на Косову није донео знања и вештине које бих могла да употребим овде. На крају, све се враћа на оно курвање о којем причам.

Курвање које ту и тамо мења критеријум, тражи више, тражи мање, тражи увек исто – јер тражи да претварање с почетка буде плаћено. Ја пишем, а ви не знате до које границе иде моја дословност а где почиње метафора. Курвање никад није метафора, увек је неутешно дословно.

Нека и немам право да будем разочарана (за шта сам се ја па борила да бих се разочаравала, је л') али разочарана сам, и шта сад? И разочарана сам и не верујем у

промене (нек' ми се сруши плафон на главу) као што не верујем ни да у овом тренутку постоји иједна српска опција на српској политичкој сцени. Ни национална, ни грађанска, ни градска, ни људска – не постоји. И знам да то мисли велика већина грађана Србије који су тако названи уставом, али права и живот грађана немају, тако да и нису грађани. Гране су на ветру, али не треба да цитирам песнике који парафразирају филозофе јер је то, такође, једна од забава за будале каква сам ја, и од тога нема неке вајде.

Укратко, не верујем да ДС треба да остане на власти него мислим да их је већина за у затвор – а остаће на власти, на овај или онај начин. Не верујем да је СНС у реду, осим као евентуално чистилиште када излазите из пакла а замишљате га као Данте. Мислим да смо и ми који кажемо „Коштуница је супер“ једни ординарни циници, јер није супер. Грађанин је и то је у реду, али ми грађани смо килави људи – нисмо ни за шта, што смо спремни и да докажемо увек када је потребно. Мислим да је сјајан ЛДП јер прича шта сви видимо (и шта с тим?), али се гебелсовски служи полуистином као средством за најгору манипулацију, та фирма која личи на сатанистичку секту с криминогеним средствима за постизање циљева је оно што већ десет година и влада Србијом, продаје земљу, убија људе, то је иста екипа са Г17 и то је екипа која зна све о деструкцији, а ништа о изградњи. О радикалима као патолошким типовима који живе од освете једних лудака који мрзе друге лудаке, не могу ни да пишем. То више није идеја, то није интелигенција која је тамо пред крај осамдесетих изнедрила ту опцију која је национална, али није фашистичка, то није мисао која жели добро – то је још једна од слика распада света на који смо научени.

У некој другој димензији постојања о којој не знамо ништа, а можемо да се на њу преорјентишемо и будемо мистици, силом, глађу постали мистици, неко ко окреће живот ка унутра и ка горе, гледа у небо и Бога и прави злато од гвожђурије, можемо да будемо алхемичари, али нисмо, јер то код нас није ствар избора него је принуда, а принуђен ништа не ствара. Само траје у тој принуди да буде жив и ништа од тога.

Да поентирам, не верујем у демократију и нико ми се не свиђа. Ако буде интересовања, писала бих о томе како је све више баба које седе испред великих маркета и хладно им је, гладне су а не умеју да украду нешто у тој несрећној радњи. Или о томе како много људи у Београду и Србији уопште, па чак и у пословично богатој Војводини, седи без струје јер је нису платили а немају ни одакле да је плате. Давала им савете (ето, то сам научила на Косову) како да живе без струје и одјебу систем, ако већ немају услова да живе у том систему који није њихов, није по мери човека који је све више сиромашан.

## О курвању и преживљавању

Пише: Ана Радмиловић  
среда, 02 март 2011 19:01

---

Не верујем у демократију и нико ми се не свиђа. Ако буде интересовања, писала бих о томе како је све више баба које седе испред великих маркета и хладно им је, гладне су а не умеју да украду нешто у тој несрећној радњи.

Свесна сам да је и ово што сам написала својеврсни цинизам, јер нити ти људи испред маркета који немају за храну, нити онај што седи без струје, може да прати овакве глупости. Као и да би било лепо с моје стране да не пишем „нихилистичке“ текстове, како каже један мој пријатељ који је све у праву, осим у суштинском. Већи је нихилизам претварати се да верујеш, него рећи „извин'те, ја не верујем“. Ја, извињавам се стоти пут – не верујем српским политичарима, нити политичарима уопште, не верујем ни њиховим новинарима, не верујем у те памфлете и флоскула пуне напесе, у фразе, не могу да слушам више ко је и зашто издао овога или онога, што се мене тиче, нек се поубијају међусобно, а нек они што „претекну“ иду у затвор, савршено ми је свеједно, и шта ћу ја сад.

Ето, тако је говорио Ниче, што би рекао Заратустра, или како оно беше? Не сећам се генијалног писца *Рођења трагедије из духа музике*, једног од највећих песника међу филозофима који је неправедно набеђен да је био нихилиста. А није, ја бих то пре назвала жудњом за животом.